

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobce: **J. R.**
bytem R., Ř.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. X

takto:

- I. **Řízení se zastavuje.**
- II. **Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 1 000 Kč. Zaplacený soudní poplatek bude vrácen z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7 353 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou odeslanou dne 21. 12. 2017 domáhal podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále jen „městský úřad“) ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. X, č. j. X. Městský úřad svým rozhodnutím shledal žalobce vinným podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) ze spáchání přestupků spočívajících v nezastavení vozidla na signál nebo pokyn a v jiném jednání, než které je uvedeno pod písm. a) až j) téhož zákonného ustanovení, jímž žalobce porušil povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu.
2. Žalobce v žalobě tvrdí, že dne 18. 5. 2017 podal odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, o němž žalovaný v zákonem stanovené lhůtě nerozhodl, a proto žalobce navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat v odvolacím řízení rozhodnutí. Podmínku přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti žalobce splnil, neboť dne 5. 10. 2017 požádal nadřízený správní orgán o uplatnění opatření proti nečinnosti. Ačkoliv měl nadřízený správní orgán povinnost rozhodnout o žádosti do 30 dnů (resp. 60 dnů, jednalo-li by se o zvláště složitý případ), do dne

podání žaloby na žádost nereagoval. Společně s žalobou podali žalobce a zástupce žalobce návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí, jež bude soudem v této věci vydáno, což odůvodnili tím, že si zástupce žalobce jako soukromá osoba nepřeje, aby byl dohledatelný jeho časový pracovní program (kdy a kde byl) a aby byl neinformovanou veřejností ztotožňován se svým klientem.

3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 1. 2018 k žalobě uvádí, že odvolání bylo podáno po uplynutí zákonem stanovené lhůty a že si k prověření včasnosti vyžádal potvrzení od poštovního úřadu, které bylo žalovanému doručeno dne 5. 1. 2018, načež žalobce vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. V mezidobí, dne 20. 12. 2017, žalovaný obdržel opatření proti nečinnosti, kterým mu byla stanovena lhůta pro vydání rozhodnutí, jež skončí dne 20. 1. 2018. Podal-li žalobce nečinností žalobu dne 22. 12. 2017, učinil tak v době, kdy žalovaný nebyl v prodlení s vydáním rozhodnutí. Žalobce tedy nesplnil podmínku bezvýsledného uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s., soud by měl žalobu odmítnout a přiznat žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.
4. Podáním doručeným soudu dne 22. 2. 2018 vzal žalobce svou žalobu zpět s odůvodněním, že žalovaný začal být po jejím podání činný a dne 22. 1. 2018 vydal rozhodnutí. Žalobce požaduje, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. za tři úkony právní služby (včetně zpětvzetí žaloby). Má za to, že žaloba byla důvodná. Nepodal-li by ji, nedomohl by se činnosti žalovaného. V této souvislosti žalobce cituje závěry judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Na podporu svého tvrzení, že i zpětvzetí je úkonem, za který náleží advokátovi odměna, odkazuje na judikaturu krajských soudů.
5. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li návrhovač svůj návrh zpět. Soud proto v souladu s dispoziční zásadou a citovaným zákonným ustanovením řízení na základě zpětvzetí žaloby zastavil.
6. O vrácení soudního poplatku sníženého o 1 000 Kč žalobci rozhodl soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť k zastavení řízení došlo před prvním jednáním ve věci. Soudní poplatek bude žalobci vrácen ve lhůtě plynoucí z ustanovení § 10a odst. 1 téhož předpisu.
7. Soud dále posuzoval, zda má žalobce právo na náhradu nákladů řízení.
8. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však návrhovač podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení návrhovače, má návrhovač proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“* Krajský soud v Praze ve svém usnesení ze dne 23. 3. 2011, č. j. X (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyložil, že podmínkou aplikace § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. není důvodnost žaloby ve smyslu toho, zda by žalobce byl býval se svou žalobou úspěšný. Při rozhodování podle tohoto ustanovení je soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti povinen hodnotit, zda žalovaný po podání žaloby začal konat a vydal skutečně to rozhodnutí, jehož vydání žalobce svou žalobou žádal. Náhrada nákladů řízení tak může být přiznána jen tomu žalobci, který vzal žalobu zpět skutečně pro pozdější chování žalovaného.

9. I v situaci, kdy soud shledá, že by žalobci jinak náleželo právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., lze aplikovat § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož platí, že: *„Jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.“* Právě aplikací tohoto ustanovení lze zajistit, aby nebyla přiznána náhrada nákladů řízení tomu žalobci, který by – nebýt zastavení řízení pro zpětvzetí – nemohl být se svou žalobou úspěšný, a to například proto, že žalobce před podáním nečinnostní žaloby zjevně nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, či o situaci, kdy žalobce podává žalobu na ochranu proti nečinnosti v okamžiku, kdy ještě neuplynula lhůta stanovená pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, nebo nápadně krátce poté, co stanovená lhůta uplynula. Důvody pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. přitom v mnoha případech budou plynout přímo ze soudního či správního spisu (viz již citované usnesení č. j. X).
10. V souzené věci byla dne 21. 12. 2017 podána žaloba. Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání (které zamítl jako opožděné) dne 22. 1. 2018, tedy více než měsíc po podání žaloby. Vydání rozhodnutí o odvolání bylo to, čeho se žalobce svou nečinnostní žalobou domáhal, a současně bylo důvodem pro zpětvzetí žaloby. Žalobce tedy vzal svou žalobu zpět pro pozdější jednání žalovaného a má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.
11. Soud nicméně s ohledem na vyjádření žalovaného k žalobě také posuzoval, zda nejsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro to, aby žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. Vycházel přitom z toho, že žalovaný byl ve věci nečinný, neboť rozhodnutí o odvolání nevydal v zákonem stanovené lhůtě. Nečinnost žalovaného ostatně závazně pro tento soud deklarovalo Ministerstva dopravy, odbor agend řidičů, v opatření ze dne 19. 12. 2017, č. j. X (k závaznosti opatření proti nečinnosti viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. X, publikovaný pod č. X Sb. NSS). Žalobce před podáním žaloby taktéž vyčerpal prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., jímž byla žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. X, č. X Sb. NSS).
12. Podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. je splněna 1) tehdy, pokud žalobce podal žádost o uplatnění proti nečinnosti a zároveň nadřízený správní orgán jeho žádosti nevyhověl, anebo 2) v případě, kdy nadřízený správní orgán o žádosti nerozhodl ve lhůtě stanovené zákonem, tedy bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 30 dnů od zahájení řízení, a lhůta pro přijetí opatření proti nečinnosti marně uplynula (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. X, č. X Sb. NSS, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. X). Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že Ministerstvo dopravy obdrželo žádost žalobce podle § 80 odst. 3 správního řádu dne 5. 10. 2017. O žádosti mělo rozhodnout v souladu s § 71 odst. 3 správního řádu nejpozději v pondělí 6. 11. 2017 (vzhledem k tomu, že konec lhůty pro vydání rozhodnutí připadl na sobotu 4. 11. 2017, byl posledním dnem lhůty nejbližší příští

pracovní den). Marným uplynutím lhůty pro přijetí opatření proti nečinnosti byla naplněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.

13. Za této situace je již nepodstatné, že Ministerstvo dopravy přijalo dne 19. 12. 2017, tedy po dvou a půl měsících, opatření proti nečinnosti žalovaného. Bylo-li by možné přihlížet k opatření proti nečinnosti přijatému až po marném uplynutí zákonné lhůty podle § 71 správního řádu a považovat ho za úspěšné vyčerpání prostředku k ochraně proti nečinnosti, byl by takový výklad v neprospěch žalobců. Potenciálně by totiž mohla nastat situace, kdy by nadřízený správní orgán dávno po uplynutí lhůty pro přijetí opatření proti nečinnosti, ale současně nedlouho před uplynutím roční lhůty pro podání nečinnostní žaloby podle § 80 odst. 1 s. ř. s. opožděným přijetím opatření proti nečinnosti „zabránil přípustnosti“ nečinnostní žaloby. V případě, že by opožděně přijaté opatření proti nečinnosti nevedlo ke zjednání nápravy, tedy nepřimělo nečinný správní orgán k vydání rozhodnutí, žalobce by byl zbaven soudní ochrany, a to navzdory (nadřízeným správním orgánem) objektivně zjištěné nečinnosti. Že podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nepřerušuje běh lhůty pro podání nečinnostní žaloby, přitom Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. X.
14. Soud tedy ze shora uvedených důvodů neshledal, že by žaloba byla nepřípustná, jak tvrdil žalovaný, a proto nepřistoupil k aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. Ze soudního ani správního spisu nezjistil ani jiné důvody zvláštního zřetele hodné, které by měly vést k tomu, aby žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
15. Žalobci přísluší náhrada nákladů řízení v celkové výši 7 353 Kč. Tato částka sestává z náhrady za nevrácenou část soudního poplatku ve výši 1 000 Kč a odměny advokáta ve výši 6 353 Kč. Odměna advokáta se skládá z jednoho úkonu právní služby po 3 100 Kč [sepsání žaloby podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], jednoho úkonu právní služby po 1 550 Kč (zpětvzetí žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu a dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se jeho odměna zvyšuje o částku 1 103 Kč odpovídající 21 % dani.
16. Náhradu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení advokátem podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu soud žalobci nepřiznal, neboť je spisové dokumentace zřejmé, že zástupce zastupoval žalobce již během správního řízení, a byl tedy s věcí seznámen ještě před podáním žaloby. V řízení před krajským soudem nepřebíral novou věc, která by vyžadovala jeho přípravu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. X). Za zpětvzetí žaloby přiznal soud žalobci náhradu v poloviční výši hodnoty mimosmluvní odměny, neboť se jedná o úkon právní služby blízký svou povahou jednodušším úkonům vyjmenovaným v § 11 odst. 2 advokátního tarifu. Dojde-li v průběhu řízení o nečinnostní žalobě k vydání požadovaného rozhodnutí žalovaným, není třeba vyvíjet náročnou úvahu o tom, zda žalobu vzít zpět či nikoliv, neboť skutečnost, že nečinný správní orgán vydal rozhodnutí, by jinak vedla k zamítnutí žaloby jako nedůvodné (např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. X). Shodně ostatně zdejší soud postupoval například v řízeních sp. zn. X, X, X či X. Usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 5. 1993, sp. zn. X, na které žalobce poukazuje, naopak na tuto věc nepřiléhá, neboť neřešilo případ zpětvzetí žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s.

17. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
18. Závěrem soud k návrhu na úplnou anonymizaci rozhodnutí ve stručnosti uvádí, že v uveřejňovaných rozhodnutích se anonymizují údaje o žalobci – fyzické osobě. Údaje o advokátovi, není-li účastníkem řízení, sice anonymizovány nejsou, lze však odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které jméno a příjmení advokáta a jeho sídlo, jsou-li uvedeny v souvislosti s působností, pro kterou byl zapsán do veřejně přístupného seznamu, nejsou chráněnými údaji, které by bylo nezbytné anonymizovat. Svou povahou se jedná o údaje veřejné. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení (např. usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. X).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. března 2018

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

